

Wizja Baranka jakby zabitego Obj.5,6-14

6. I widziałem pośrodku między tronem a czterema postaciami i pośród starców stojącego Baranka jakby zabitego, który miał siedem rogów i siedmioro oczu a to jest siedem duchów Bożych zesłanych na całą ziemię. 7. I przystąpił, i wziął księgę z prawej ręki tego, który siedział na tronie, 8. A gdy ją wziął, upadły przed Barankiem cztery postacie i dwudziestu czterech starców, a każdy z nich miał harfę i złotą czaszę pełną wonności; są to modlitwy świętych. 9. I zaśpiewali nową pieśń tej treści: Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krew swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu, 10. I uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi. 11. A gdy spojrzałem, usłyszałem głos wielu aniołów wokół tronu i postaci i starców, a liczba ich wynosiła krocie tysięcy i tysiące tysięcy; 12. I mówili głosem donośnym: Godzien jest ten Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo. 13. I słyszałem, jak wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest, mówiło: Temu, który siedzi na tronie, i Barankowi, błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków. 14. A cztery postacie mówiły: Amen. Starcy zaś upadli i oddali pokłon. Obj. 5:6-14

Obj.5,6-14 mówi o triumfie zmartwychwstania Jezusowego i ukazuje istotę nadziei zbawienia. Pojawiająca się nowa postać w niebie, staje się centralną postacią historii zbawienia. Baranek jest z jednej strony złożony w ofierze i ma na sobie znaki śmierci a z drugiej osobą pełną mocy i chwały, jest „**jakby zabity**”, co pokazuje zwycięstwo Jezusa nad śmiercią. Ten Baranek ma 7 rogów – alegorycznie ukazując jego moc i wielkość.

Baranek jest w centrum nieba i jest sędzią tego świata. Realizuje słowa samego Jezusa zapisane w ewangeliach, między innymi w Jan.5,22-27 Jezus mówi, że Ojciec przekazał mu prawo sądenia świata. Jezusowi należy oddać taką samą cześć jaką oddawano Ojcu przez wieki. Jurysdykcja Jezusa ma wymiar nieograniczony jak pisze w Dz.10, 42; 17.31. Zapowiadany mesjasz staje się sędzią na podstawie proroctwa Dan.7,13-14.

Oto Zwycięzcy zyskują nowego „sponsora” tego, który jedynie może dać wpis do księgi zwycięzców. Świadomość, że Baranek jakby zabity przejmuje władzę w niebie jest powodem ogromnej radości całego stworzenia Bożego. Jan już nie musi płakać widząc zapieczętowany zwój gdyż Baranek- Jezus go przejmuje od Ojca i to on ma moc otworzyć wszystkie 7 pieczęci. Cały ten fragment wyjaśnia, dlaczego Baranek ma taką moc.

W rozdziałach 4 i 5 aż 3 krotnie pojawia się zwrot „*i widziałem*”. W Obj.4,1 Jan widzi otwarte niebo, w Obj.5,1 widzi księgę w ręku Boga, w Obj.5,6 widzi Baranka jakby zabitego. Te trzy elementy ukazują istotę naszej nadziei, wydają się kluczowe dla wizji zapisanej w Apokalipsie. Bez tych obrazów nie można zrozumieć wieczności i naszej pozycji wobec Boga. Wszelkie zaś problemy świata wypływają z nieuznawania przez ludzi tych trzech elementów.

Wieczność jest całością i składa się na nią wiara w:

- o Boga Jedyne go panującego nad światem fizycznym i nadprzyrodzonym
- o Uznanie, że Bóg trzyma w swojej ręce historię wszechświata i jego losy

- o Uznanie Baranka jakby zabitego, jako osobę kluczową, pośrednika historii, tego, który otwiera i zamyka.

Pośrodku (na środku³⁴)

W kolejnej odsłonie obrazu nieba pojawia się nowy element w centrum wszechświata. Poprzednio był to Tron Boga a teraz pośrodku stoi Baranek Jakby Zabity. To wokół tronu i Baranka toczy się cała narracja tej księgi. Akcent przenosi się z Tronu na Baranka i cały wszechświat koncentruje swoje spojrzenie na Jezusie. Baranek stoi pośrodku tronu i w środku 4 postaci i 24 Starszych. W sumie Baranek zajmuje to samo miejsce co Ojciec, jest więc mu równy, co do pozycji i statusu.

Baranek jest ukazany, jako postać symboliczna, ale jednocześnie realna, bez cienia wątpliwości Barankiem jest Jezus. Baranek łączy w sobie w jedno to wszystko, co wydaje się różne, jest zarówno na środku tronu jak i całego wszechświata, jest zabity a jednak żyjący gdyż Boga zabić się nie da. Jest to ostrzeżenie dla tych, którzy zbyt pochopnie ogłosili śmierć Boga i odrzucają Jezusa, jako zbawiciela. Jezus jest Barankiem jakby zabitym, czyli wciąż żyjącym, pomimo wysiłku zgładzenia jego imienia z powierzchni ziemi. Jest to dobra wiadomość dla grzeszników, gdyż w Nim zawarta jest ich nadzieja.

Baranek pojawia się w tej wizji nagle, nie wiadomo skąd. W ustach świadków niebiańskich jest osobą, która rozwiązuje wszelkie problemy będące powodem płaczu Jana. Obraz Baranka jakby zabitego (w interlinii bardziej brutalnie przetłumaczono „na ofiarę zarżniętego”) nawiązuje do obrazu świątyni, to w niej składano w ofierze baranki za grzechy ludu. Tym razem jednak ta ofiara za grzech jest pełniejsza i bardziej skuteczna, gdyż złożonym na ofiarę jest Jezus, doskonały i święty Bóg. Ten Baranek łączy w sobie ziemię z niebem, ociera łzy Jana i pozwala spojrzeć z nadzieją w przyszłość.

Jezus jest też jedyną ofiarą, która przeżyła ofiarowanie w świątyni. „Jakby zabity” pokazuje z jednej strony śmierć a z drugiej niemożność zadania tej śmierci Barankowi. Baranek jakby zabity stawia przed nami dramatyczny obraz, gdy baranek był zarzynany, ponosił śmierć za grzechy grzesznika, jedynie po to, aby grzesznik mógł wrócić usprawiedliwiony sprzed tego ołtarza. Oto Jezus staje się tą ofiarą, która jednak nie mogła pograć się w śmierci.

Baranek ma siedem rogów i siedmioro oczu w ten symboliczny sposób autor chce pokazać moc i wiedzę Jezusa. Rogi zawsze fascynowały człowieka, zwierzęta, które nimi dysponują są groźne, jest to dla nich nie tylko ozdoba, ale przede wszystkim źródło mocy. Podobno bawoły atakują swoimi rogami nawet groźne lwy i zwyciężają, być może, dlatego róg stał się synonimem siły i mocy, a Baranek ma ich aż 7, co mówi o jego wszechmocy, ponad którą nie ma już nic. Podobnie musimy interpretować siedmioro oczu, gdyż to oczy pozwalają zobaczyć otaczającą rzeczywistość, ponownie, więc w ten alegoryczny sposób Jan chce powiedzieć nam o wszechwiedzy Baranka. Osoba stojąca pośrodku tronu to nie jakiś tam anioł, czy pierwsze stworzenie, jak chcą niektórzy, ale niekwestionowany Pan Panów i Król Królów, który znajduje się w centrum wszechświata, pośrodku tronu i dysponuje wszechmocą będąc drugą osobą Trójcy, a jednocześnie zbawicielem świata.

Jest tutaj też mowa o zesłanych siedmiu duchach, których celem jest cała ziemia. Określenie to występuje w Apokalipsie 4 razy i zawsze odnosi się do Ducha Świętego. Duch jest oczami Boga, wykonuje jego misję, po wniebowstąpieniu Jezusa. Ten Duch jest zesłany na ziemię przez Jezusa i jest spełnieniem jego obietnicy.

³⁴ W nawiasach podane są słowa występujące w tym miejscu interlinearnego tłumaczenia Biblii.

Ten apokaliptyczny obraz sięga swoimi korzeniami do Starego Testamentu. W księdze Zachariasza (Zach.3,8-9), zapowiadany Mesjasz jest porównany do kamienia z 7 oczami. Zaś w Zach.4, 1-4 Jezus jest świecznikiem ze złota a na jego szczycie jest czasza z 7 lampami, jakże bardzo przypomina to Jezusa opisanego przez Jana w Apokalipsie.

Oczy Baranka to 7 Duchów zesłanych na ziemię, siedem lamp, to oczy Boga badającego cały wszechświat. Widzimy, więc tutaj nie tylko Jezusa, jako Baranka, ale też Ducha Świętego, który jest oczami Jezusa i jest wysłany przez niego, aby dokonać dzieła zbawienia świata.

Jezus przejmuje księgę

Akt przekazania zwoju zapieczętowanego siedmioma pieczęciami jest przejściem przez Baranka kontroli nad historią i przyszłością świata. Od tej pory, to Jezus decyduje o tempie rozwoju wydarzeń i konsekwencji grzechu. Zrywanie pieczęci z tego zwoju, jak się okaże już w następnym rozdziale, prowadzi do odkrywania kolejnych wydarzeń, jakie czekają ludzkość aż do nastania wieczności.

Prześladowany Kościół zadawał pytanie: Gdzie jest to obiecane zwycięstwo? Odpowiedź tkwi w obrazie Jezusa otwierającego zwój opieczętowany siedmioma pieczęciami. Jedynie Jezus może zaglądnąć do tej księgi, jedynie On ma prawo pokazać Janowi i nam losy świata. Wbrew doświadczeniu młodego prześladowanego Kościoła, to nie Rzymianie mają moc decyzyjną, ale to Jezus w pełni panuje nad wydarzeniami.

Następuje powtórzenie obrazu poprzedniego, nie tylko przed Siedzącym na tronie pada na twarz całe niebo, ale i przed Barankiem dzieje się to po raz drugi. Jezus otrzymuje taką samą cześć, co Bóg –Ojciec. To jest ważny element dla nas i naszego pojmowania Boga, gdyż wskazuje nam, że Ojciec i Syn mają prawo do takiej samej chwały i czci. Tu jest echo słów z ewangelii Jana:

Aby wszyscy czcili Syna, jak czczą Ojca. Kto nie czci Syna, ten nie czci Ojca, który go posłał. Jan. 5:23

Tę cześć oddają Jezusowi cztery postacie, 24 starów i aniołowie. Niebo i ziemia w tym geście pokłonu przed Jezusem ukazują jego wielkość i jego godność i jego boskość.

Starcy (prezbiterzy, patriarchowie ST i NT) mają w swoich rękach harfy i czasie kadzideł. Harfy (cytry- wg interlinii) to instrument nieba, dzisiaj mało popularny, ale w czasach, gdy Jan pisał, był ważnym elementem. Instrument ten służył do akompaniamentu przy śpiewaniu psalmów (Ps.147,7)

Czasy zaś są obrazem modlitwy Kościoła, już wiemy gdzie znikają nasze modlitwy. Są one wypełnieniem czas i stanowią część chwały, jaką oddaje świat Bogu. Nasze modlitwy nie znikają, ale pełnią ważną rolę, taką jak swego czasu kadzidło w świątyni Jerozolimskiej. To one są wonnością miłą dla Boga i Jezusa. Psalmista (Ps.141,2) wzywał niech „*wznosi się modlitwa moja jak kadzidło*”. Starcy stają się tutaj pośrednikami zanoszącymi nasze modlitwy przed tron Boga.

Hymny ku czci Jezusa

Całe niebo śpiewa nową pieśń, gdyż wraz z Jezusem zmieniła się pieśń nieba. Świat w Jezusie wszedł w nową rzeczywistość, Bóg już nie jest jedynie Panem jednego narodu, ale stał się Ojcem wszystkich i każdego, kto otwarty jest na wieczne zbawienie. Jezus otwiera erę zbawienia świata i to bez względu na narodowość, język czy miejsce zamieszkania. To zaś wprowadza nową, jakość w religii objawionej. Cały Stary Testament mówił o Bogu Izraela i

analizował jego losy, ledwo zauważając inne narody i innych ludzi szukających Boga. W Jezusie ta perspektywa uległa zmianie, ewangelia jest dla każdego i o tym śpiewa niebo.

Baranek jakby zabity staje się punktem zwrotnych historii świata, gdyż czyni nas ludzi wolnymi od przekleństwa grzechu Adama i Ewy, uwalniając nas z konsekwencji nieposłuszeństwa, poprzez akt odkupienia.

Tezy pierwszej pieśni pieśń odkupionych

Pierwsza pieśń nieba mówi o autorytecie Jezusa, otwierającego pieczęcie. Jezus jest godny wykonać to zadanie z trzech powodów:

- Został zabity (na ofiarę)
- Odkupił (kupił) dla Boga ludzi swoją krwią
- I uczynił z odkupionych lud Boga i ród królewski

Wielkość Jezusa wypływa nie tylko z jego atrybutów boskości, ale też z dzieła zbawienia, jakiego dokonał. Śmierć tu w tym wymiarze jest Zwycięstwem Boga nad siłami ciemności, jest zwycięstwem grzesznika nad grzechem. Jezus staje się Barankiem złożonym w ofierze, staje się kimś, kto na siebie bierze grzechy świata, aby za nie umrzeć. Konsekwencją grzechu jest śmierć, konsekwencją śmierci Jezusa jest życie dla każdego, kto dostąpił łaski zbawienia.

Po drugie, Jezus poprzez akt śmierci za grzechy świata nabył prawo wykupienia z piekła każdego, gdyż zapłacił za nas cenę przelanej krwi. To przypomina trochę klienta na targu, który kupuje towar, czyli inaczej przenosi prawo własności z kupca na siebie. Jesteśmy kupieni przez Jezusa drogocenną jego krwią. Jest to ważna prawda i powinna uzmysłwić naszą zależność od Jezusa o ile należymy do niego. Ten wykup grzeszników dotyczy nie tylko Żydów, ale każdego chętnego i gotowego na ofertę Jezusa.

Po trzecie, Jezus wykupując z niewoli grzechu, nie czyni nas swoimi niewolnikami, choć ma do tego prawo, ale jak śpiewają chóry niebieskie „*i uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów i będą królować na ziemi*” Zbawienie ofiarowane przez Jezusa, to coś więcej niż uwolnienie od winy, to awans, jakiego możemy doświadczyć. Kapłaństwo i królowanie przestaje być domeną niektórych a staje się domeną każdego. Warto o tym pamiętać, gdyż w Kościele i chrześcijańskim świecie istnieje tendencja do hierarchizacji społeczeństwa a jest to niezgodne z wolą Boga wyrażoną w tym psalmie. W Kościele nie powinno być ważniejszych i mniej ważnych, gdyż każdy jest kapłanem i księciem.

Tezy drugiej pieśni

Po pierwszej pieśni śpiewanej przez cztery postacie i 24 starców Jan słyszy drugą pieśń tym razem śpiewaną przez wszystkich mieszkańców nieba. Aniołowie (w interlinii Zwiastuni) realizują ideę z Hbr.1,6, gdzie Bóg mówi:

I znowu, kiedy wprowadza Pierworodnego na świat, mówi: Niechże mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boży. Hbr.1,6

Warto zwrócić uwagę, że niebo nie jest puste są tam niepoliczalne tłumy aniołów. Śpiew drugiej pieśni przypomina trochę liturgię, aniołowie intonują pieśń a pozostali na ich wezwanie odpowiadają, tak jak to się działo w świątyni i dzieje do dzisiaj w Kościołach z rozbudowaną liturgią.

Aniołowie powtarzają słowa 24 starców stwierdzając, że Baranek jest godny wziąć moc i bogactwo i mądrość, zaś całe niebo na to wyzwanie odpowiada potwierdzając i wzmacniając tę wypowiedź oddaniem chwały Bogu i Barankowi. A cztery postacie odpowiadają Amen i wszyscy oddają pokłon Bogu. Czyż to nie przypomina nabożeństwa?

W tym drugim hymnie widzimy 7 atrybutów boskich Jezusa

1. – Moc – jego autorytet stwórcy i Pana (Mat.28,18; Dz.10,36; Hbr.1,3)
2. – Bogactwo – Jezus jest dziedzicem wszechrzeczy (Hbr.1,2 Ef.1,7; 2,7; 3,8)
3. – Mądrość – autorytet nauczyciela (Iz.50,4-5; Mat.11,29)
4. – Siła (potęga) – Jezus mocarzem i wodzem (Dz.5,31)
5. – Cześć – jego autorytet, jako Króla
6. – Chwała – jego autorytet, jako Boga (Jan.1,1.14.18)
- 7- Błogosławieństwo- autorytet, jako głowy Kościoła

Jezus jest suwerennym Bogiem, znajduje się w samym centrum nieba, swoimi „siedmioma oczami” będącymi Duchem Świętym ma wgląd we wszelkie sprawy wszechświata. Ma prawo decydować o losach świata i człowieka, gdyż nabył to prawo poprzez śmierć krzyżową. Stał się dla ludzkości „Barankiem jakby zabitym”³⁵ – odkupicielem z grzechów i potępienia.

Jezus zmienia bieg historii świata, w nim dokonuje się zmiana sytuacji grzeszników, jedynie Jezus może otworzyć bramy nieba dla grzesznika. Pytanie, jakie musimy sobie zadać w tym miejscu naszych rozważań: Jaki jest twój osobisty stosunek do Jezusa i jego dzieła? Od odpowiedzi zależy nasza cała wieczność.

Jezus jest tym, komu należy się chwała i moc boska, jest w centrum wszechświata i to on decyduje o lasach. Chrześcijanie oddali swoje życie w rękę kogoś, kto jedynie ma moc ich przez życie przeprowadzić do wielkiego zwycięstwa w niebie.

³⁵ Termin „Baranek jakby zabity” pojawia się w Apokalipsie 28 razy